

LBRIS

We know
books

Ocolul Pământului în 80 de zile

Adaptare după capodopera lui

Jules Verne

Ilustrații de

Francesca Rossi

Traducere de

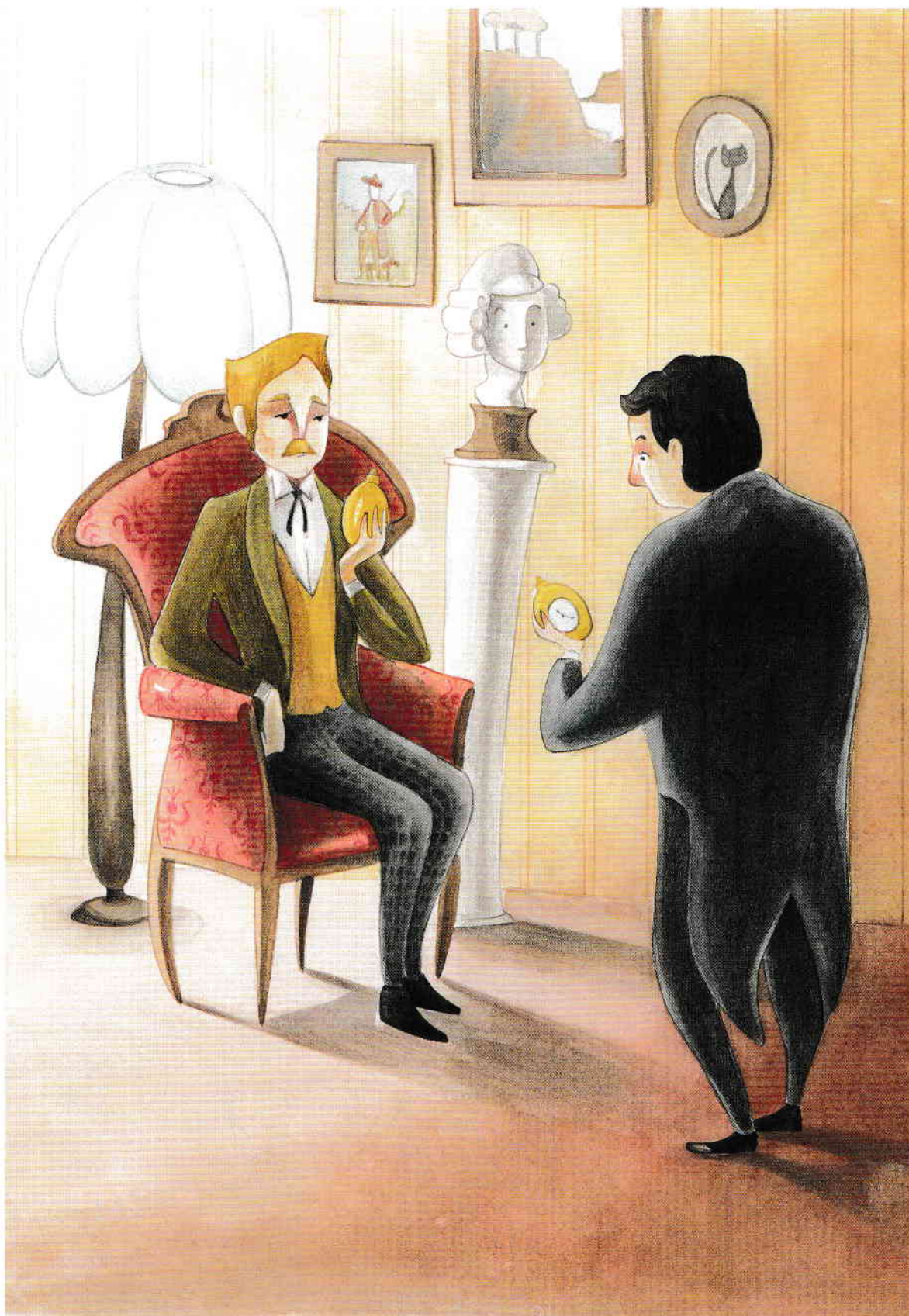
Elisabeta Ivan

București, 2019

pentru precizie și punctualitate.

Ce personaj unic pare a fi domnul Phileas Fogg! Este un adevărat gentleman, cu o pasiune

Unul dintre puținele lucruri știute despre distinsul domn Phileas Fogg era adresa lui. Locuia pe strada Savile Row, la numărul 7, într-unul dintre cele mai elegante cartiere din Londra. Casa lui îi semăna și dezvăluia mai multe despre persoana sa decât și-ar fi dorit el. De fapt, domnul Fogg era foarte atent să nu atragă atenția asupra lui. Era una dintre cele mai misterioase persoane care frecventau prestigiosul Club Reform, ai cărui membri erau gentlemenii orașului. Era suficientă doar o singură privire asupra persoanei sale – întotdeauna bine îmbrăcat – pentru ca cineva să realizeze că acest bărbat elegant acorda o atenție deosebită fiecărui detaliu și, judecând după obiceiurile sale, era cu siguranță bogat. Dar cum rămâne cu toate celelalte? Oare călătorise în viața lui? Așa s-ar crede, din moment ce nimeni nu părea să cunoască lumea atât de bine ca el. Și cu toate acestea, nu părăsise Londra de mulți ani. Membrii clubului erau siguri de acest fapt pentru că, în fiecare zi, Phileas Fogg sosea la 9.30 fix și se cufunda cu totul în lecturarea ziarelor. Avea, de asemenea, o rutină și obiceiuri fixe la el acasă, unde singurul lucru pe care îl cerea valetului său era să fie la fel de punctual precum el însuși.

În dimineața în care începe povestea noastră, domnul Fogg aștepta un nou slujitor să vină la interviu, un francez cam de treizeci de ani, cu un zâmbet strălucitor pe chip.

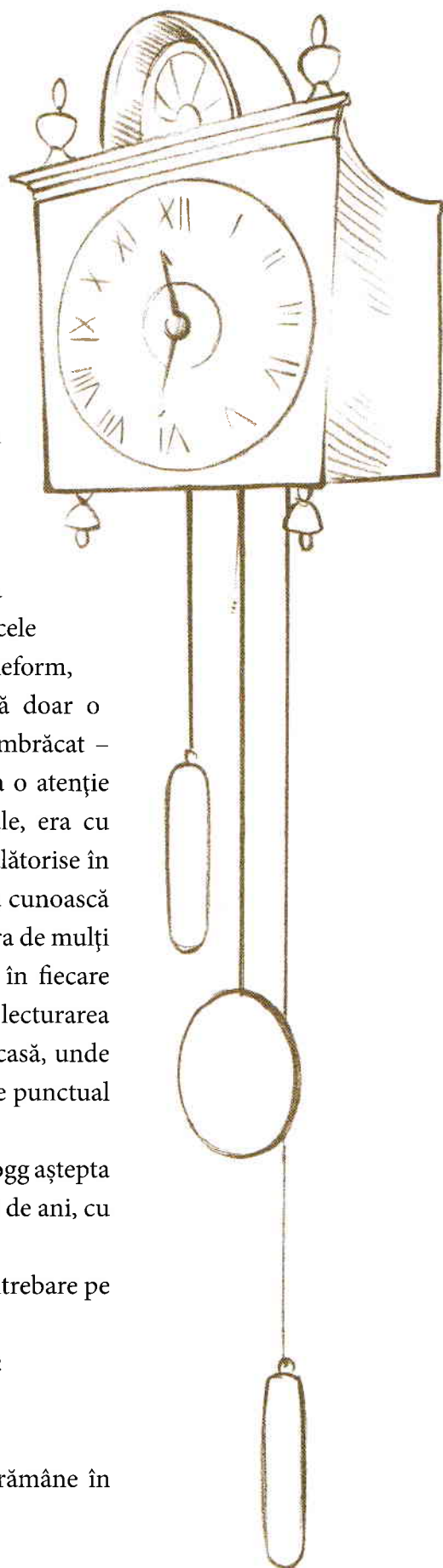
– Spune-mi, ce oră este după părerea ta? a fost prima întrebare pe care i-a pus-o respectivului om.

Scoțând din buzunar un ceas uriaș, tânărul îi răspunde:

– Ora unsprezece și douăzeci și două de minute.

– Ești sigur?

– Absolut, domnule. Vechiul ceas al tatălui meu nu rămâne în urmă niciodată!

Numai după aceea domnul Fogg l-a întrebat cum se numește.

– Jean Passepartout, domnule.

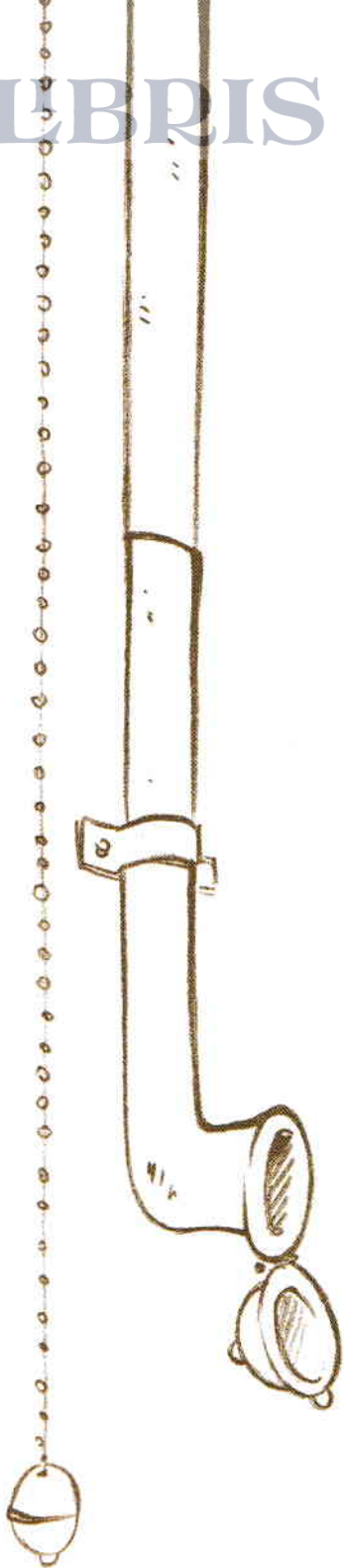
– Ce nume ciudat, Passepartout.

– De fapt, este o poreclă, domnule, care mi-a fost dată când eram copil, pentru că reușeam să ies cu bine din orice situație. Însă, ca să fiu cinstit, trebuie să mărturisesc că am avut multe meserii diferite înainte de a deveni valet. Am fost cântăreț ambulant și dansator, am lucrat într-un circ... Dar vă asigur că sunt o persoană serioasă și cinstită, și sunt hotărât să-mi petrec următorii ani ducând o viață stabilă și pașnică, iar pentru că voi lucra în casa dumneavoastră, acest lucru îmi va fi garantat.

– Ei bine, Passepartout, de acum încolo vei avea timp să experimentezi toate acestea. Tu ești de acum noul meu valet, dar trebuie să-ți dai ceasul cu patru minute înainte pentru a-l sincroniza cu al meu. La etaj vei găsi lista completă a îndatoririlor tale cât timp ești în serviciul meu.

După ce a spus asta, Phileas Fogg s-a ridicat, și-a pus pălăria și a ieșit afară, lăsându-și noul valet singur în casa cea mare.

„Ca să fiu sincer”, și-a spus Passepartout imediat ce noul său stăpân a închis ușa, „am cunoscut până și niște statui de ceară care erau mai vii decât domnul Fogg!” Cu toate acestea, după ce a aruncat o privire prin toată casa, Passepartout a trebuit să admită că era o casă curată, toate lucrurile erau ordonate și bine organizate, iar el era foarte mulțumit de acest fapt. Camera lui era la etajul superior. Era confortabilă și foarte luminoasă. Pe peretele opus față de pat erau niște clopoței și niște tuburi lungi de cupru folosite pentru a comunica, prin care servitorul putea să audă cererile stăpânului său și care comunicau cu toate camerele din casă. Pe unul dintre aceste tuburi era lipită o bucată de hârtie cu sarcinile zilnice ale slujitorului, de la trezirea domnului Fogg exact la opt fix până la ora 9.30, când stăpânul său se ducea întotdeauna la club. Existau și alte solicitări, cum ar fi să se asigure că ceaiul de la ora cinci era servit la temperatura potrivită. Passepartout a studiat toate aceste treburi casnice, după care și-a frecat mâinile și a zâmbit mulțumit: în această casă, totul era ideal pentru ceea ce voia el – o viață stabilă și liniștită. „Domnul Fogg și cu mine ne vom înțelege foarte bine”, și-a spus el și a oftat cu satisfacție.

LBRIS

We know
books

După ce l-a lăsat singur pe Passepartout cu noile sale îndatoriri, Phileas Fogg a sosit la Clubul Reform extrem de punctual, ca de obicei, și a petrecut o zi foarte plăcută absorbit în citirea diverselor ziare. Nimeni nu l-a deranjat până la ora ceaiului, când clubul s-a aglomerat cu alți membri cu care Fogg juca cărți de obicei. Printre aceștia se afla și directorul Băncii Angliei, care a fost întâmpinat cu o întrebare adresată de unul dintre jucătorii de cărți:

– Deci, Andrew, despre ce este vorba în tot acest jaf?

– Este o problemă cu adevărat serioasă, prietene, răspunse directorul cu un oftat. Banca va pierde o grămadă de bani. Au furat 55.000 de lire sterline!

Un murmur colectiv s-a auzit de la toți ceilalți când au aflat cât de mulți bani au fost luați din seiful băncii.

– Dumnezeu mare, ce sumă! Cel puțin știți cine a fost hoțul? Ce veți face ca să-l prindeți?

– Unii dintre cei mai buni comisari de poliție din Anglia au fost trimiși în cele mai importante porturi din America și din Europa. Îl vom prinde. Dar nu este un hoț comun, asta e sigur.

– Ce vreți să spuneți prin asta? a întrebat un alt membru al clubului, plin de curiozitate.

– Jaful a fost o lucrare a unui gentleman.

Această afirmație a provocat așa o agitație, încât l-a enervat pe domnul Fogg, care și-a ridicat ochii din ziar:

– În ziar se spune că gentlemanul a fost văzut în holul băncii, a comentat el, împăturind ziarul și mergând să se așeze la masa unde se jucau cărți.

– Fie că este un gentleman sau nu, sunt sigur că va fi prins în curând; unde credeți că se poate ascunde după un astfel de jaf senzațional? a spus directorul băncii.

– La urma urmei, lumea este atât de mare!

– A fost cândva, dar acum nu mai este, a rostit Phileas Fogg cu o voce joasă, în timp ce făcea cărțile.

– Ce vrei să spui cu asta, domnule? Că lumea a devenit mai mică?

– Sigur că nu. Dar în zilele noastre se poate călători mult mai repede, a declarat directorul băncii cu convingere.

